

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

PRAKTISK VECKOTIDNING
FÖR
KVINNAN OCH HEMMET

Stockholm. Gernanults Boktr.-Aktieb.

N:r 38 (248)

Fredagen den 16 september 1892.

5:te årg.

<p>Prenumerationspris pr år: Idun med Modetidning och kolorerade planscher ..... kr 8 — Idun m. Modet. utan kol. pl. • 6: 50 Idun ensam ..... • 4: —</p>	<p>Byrå: Klara v. Kyrkogata 7, 2 tr. (Aftonbladets nya hus.) Prenumer. sker i landsorten & post- anstalt, i Stockholm hos redaktion.</p>	<p>Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas å byrån kl. 12—1. Allm. Telef. 61 47.</p>	<p>Utgifningstid: hvarje helgfri fredag Lösningspris 15 öre (vid kompletteringar)</p>	<p>Annonspris: 35 öre pr nonpareillerad. För »Platssökande» o. »Lediga platser» 25 öre för hvarje påbörjad tiotal stafv. Utländska annons. 70 öre pr nonp.-rad</p>
---	---	---	---	---

Cosima Wagner.

Med anledning af de nyligen afslutade festspelen i Bayreuth hafva vi ansett lämpligt att för Iduns läsarinnor presentera den kvinna, som lika genialiskt som pietetsfullt leder dessa världsberömda festspel, vid hvilka uteslutande den store hädan-sofne mästarens skapelser komma till utförande. Det är ett ädelt värf, hvaråt denna kvinna vigt sig, och att hon fyller det på ett värdigt sätt framgår till fullo af följande skildring, som med vänligt tillmötesgående ställts till vårt förfogande af en både på det musikaliska och litterära området väl bevandrad person, hvars iakttagelser grunda sig på egen erfarenhet från de nu afslutade festspelen.

*

Klockan fattas ännu några minuter i fyra på e. m. Ute på terrassen framför »Festspielhaus» i Bayreuth, med sin beundransvärdt vackra utsikt öfver den gamla markgrefliga staden, är det ännu lifligt: ett vim-mel af folk från alla världsdelar, ett oafbrutet surr, hvori alla civilise-

rade, och äfven ett och annat mindre civiliseradt, språk blanda sig, och, hvad som särskildt torde intressera Iduns läsarin-nor, en samling af toa-letter, från de enklaste och allra mest regelrätta till de extravagantaste, sådan man näppeligen torde finna den på någon annan teater i världen.

Men alla trängas mot ingångarne, ty den andra af de tre signaler, som, alltid med motiv ur dagens stycke, utblå-sas framför teatern för att tillkännagifva aktens början, har redan ljudit, och i den rymliga salon-gen är snart hvarje plats besatt. Endast de två ytterplatserna på nedersta bänken till venster stå ännu tomma. Men omedelbart innan det elektriska ljuset släckes och förspelen börjar, öppnas dörren ännu en gång, och i det skarpa ljuset från sommardagern där utanför aftecknar sig kon-turen af en hög dam-gestalt, som förd af en manlig arm tar den ena af de tomma platserna i besittning. Ibland kysser herrn vördnadsfullt hen-nes hand och aflägsnar sig åter, ibland slår han sig ned bredvid henne. Damen är fru Cosima

Hvarje slaf bär i sin egen hand sin bojas nyckel.

W. SHAKESPEARE.

Wagner, den store tondiktarens änka och verkställarinnan af det testamente han i Bayreuth skänkt samtidens konst. Herrn är i förra fallet hofkapellmästaren i Karlsruhe, Felix Mottl, som omedelbart beger sig ned i orkestern för att dirigera, i senare fallet kammarsångaren Alb. Fuchs från München, öfverregissören vid årets festspel, och hvilken alltid under föreställningen har sin plats vid fru Wagners sida.

Om någon ledning kan sägas vara rent personlig, så är detta visserligen fallet med fru Cosimas ledning af festspelen. Med spänd uppmärksamhet följer hon hvarje föreställning från början till slut, och man ser henne där- under ofta hviska med Fuchs, som då lika ofta gör en anteckning i den textbok han har i handen. Och innan föreställningen börjar klockan fyra, har hon redan tillbragt minst tre timmar på teatern för att öfvervaka allt, att ej tala om att hennes förmiddagar dessutom i regeln äro upptagna af partiella repetitioner med solister eller kören, vid hvilka hon aldrig felas. Ingen detalj undgår henne, för allt räkka hennes tid och hennes skarpa blick till, och för Bayreuth är ju också ingenting godt nog: intet är så fulländadt, att det ej kan göras ännu fullkomligare. För en och annan lär väl den enväldsmakt, med hvilken hon leder festspelen, vara mindre angenäm. Konstnärssjälfsväldet, till hvilket eljes hvarje teaterledning måste taga hänsyn, har i Bayreuth ingen plats, och ingen konstnär, vore han än världens förnämste, får här vara annat än en integrerande del i det hela, ett medel att gifva det bästa möjliga uttryck åt mästarens intentioner. Åtskilliga röster inom den tyska och ej alltid afgjordt wagnerfiendliga pressen ha höjt sig mot hvad man i detta afseende betecknat som en olidlig och otillbörlig despotism, men man skall i de allra flesta fall kunna konstatera, att bakom detta då alltid stått ett missnöje, som haft rent personlig grund. För institutionen i Bayreuth och för samtidens musikaliskt dramatiska konst i dess helhet är det emellertid en lycka, att det är som det är. Detta, att en enda vilja behärskar det hela, och att denna vilja tillika förmår att utan några sidohänsyn fullfölja den bortgångne mästarens afsikter, ger åt föreställningarna i Bayreuth, oafsedt den tekniska fulländningen, en konstnärlig enhet, ett djup och allvar i framställningen, som skilja dessa från alla andra teaterföreställningar.

Men så underkastar sig också fru Wagner, för att kunna genomföra detta, ett arbete, som ej mången vid hennes ålder skulle stå ut med. Redan de månader, som föregå festspelens början, då allt förberedes och inöfvas, äro naturligtvis fulla af mödor och besvär, men detta är ett intet mot den egentliga festspelsmånaden, då till själfva arbetet dessutom kommer ett sällskapslif, en i vidsträcktaste omfång utöfvad gästfrihet, som ensam för sig skulle vara arbete nog för de flesta.

Fru Wagner börjar sin dag tidigt. Morgontimmarna användas till partiella repetitioner (hvilka ofta kunna börja klockan åtta på morgonen), konferenser och dylikt till klockan half ett, då hon vanligen ser gäster hos sig på frukost. Däremot visar hon sig ej för

den ström af främlingar, som mellan 10—12 göra sin visit i villa Wahnfried, och hvilken mottages af en eller flere af döttrarna. Efter frukosten far hon direkt till teatern, där hon sedan tillbringar sin dag till föreställningens slut klockan tio till half elfva på kvällen. Under andra pausen, hvilken räcker en timme, ger hon hvarje dag middag, vanligen för ett större antal inbjudna, i salongen, innanför familjelogen (en del af det s. k. Fürstengalerie), och efter föreställningens slut samlas i de flesta fall några af de intimare vännerna i villa Wahnfried. De dagar, då ingen föreställning äger rum, upptagas regelbundet af större eller mindre tillställningar, hvarje lördag af stor soiré i villa Wahnfried.

Till dessa större soiréer inbjudas alla, som gjort visit, och här samlas nu allt, som på något sätt utmärker sig på konstens, litteraturens eller bördens område, samt naturligtvis ännu mycket mera, som ej utmärker sig genom någonting alls, utom genom sin lust att se allt det märkvärdiga. Oaktadt den magnifika villan har godt om utrymme (sällskapsrummen utgöras af den kolossala musiksalen, en lika stor samt en mindre salong och matsalen), blir trängseln ofta besvärande, då ett par hundra bjudningskort ej höra till ovanligheterna. Men det saknar ju ej ett visst intresse att armbågas med folk, när man hvarje ögonblick riskerar — höllo vi på att säga — att få en knuff af något af samtidens berömdaste namn eller till och med af en kejsarlig eller åtminstone furstlig armbåge. I det senare fallet fick man under innevarande års festspel nästan för mycket af det goda. Den första stora soirén i villa Wahnfried bjöd på ej mindre än tre »riktiga» prinsessor, däraf en kejsarlig, och det har blifvit en formlig modesak bland Tysklands tallösa furstar af alla grader — för öfrigt som det tyckes äfven bland Frankrikes högsta aristokrati — att resa till Bayreuth, och alla låta de med nöje bjuda sig till Wahnfried. Man skall för öfrigt göra dem den rättvisan, att de ej göra någon vidare affär af sig, utan som vanliga dödliga fullkomligt otvunget röra sig bland mängden. En stor del har till och med under föreställningarna föredragit en vanlig parkettplats framför Fürstengalerie. Det kan emellertid ej hjälpas, att de, enligt sakens natur, på soiréerna något lägga beslag på värdinnans tid till förfång för de öfriga gästerna.

Det intressantaste på dessa soiréer blir i alla händelser värdinnan, fru Cosima själf, som lik en drottning rör sig bland sina gäster, för hvilka hon gör les honneurs på det mest fulländade sätt. Men så har hon ju i detta afseende någonting att påbrå; hennes föräldrar voro som bekant Franz Liszt och den lika mycket genom börd, älskvärdhet och begåfning lysande grefvinnan d'Agoult, som författarinnan mycket känd och uppburan under signaturen *Daniel Sten*. Fru Wagner är nu i midten af 50-talet, men ser betydligt äldre ut (en något äldre syster är gift med Napoleon III:s siste inrikesminister Emil Olivier). Det snöhvita håret, öfver hvilket hon bär ett mörkt flor, som till hälften täcker ögonen för att skydda dem mot ljuset, den ståtliga, ehuru något lutande gestalten, alltid

svartklädd, ger ett på samma gång utsökt förnämt och nästan sibylleaktigt intryck. Det märkvärdigaste är dock ansiktets uttryck. Hon har faderns skarpt skurna profil, den böjda näsan, den något breda, men superb modellerade munnen. De blå ögonen stråla (äfven sedan hennes syn de sista åren blifvit försvagad) af intelligens, och när hon talar, komma öfver hela hennes väsen en glans, en liffullhet, som i tusen skiftningar åter speglar energien, vitaliteten och älskvärdheten i hennes begåfning.

Det torde vara för Iduns läsarinor bekant, att fru Wagner först var gift med Hans v. Bülow, som äkta man mindre behaglig än genial som pianist och dirigent. Om detta äktenskap, efter hvad det säges, ej kunde uppfylla minimalfordringarna på huslig sällhet, blef det nya äktenskapet i stället så mycket rikare härpå. Från det förra har hon medfört döttrarna Daniela, gift med konsthistorikern d:r Tode, Blandine med en italienare, grefve Gravina, och Isolde. Det senare skänkte henne sonen Siegfried och dottern Evchen.

* * *

Det skulle kunna skrivas mycket om Cosima Wagners personliga betydelse för nutidens största konströrelse, och om huru hennes energiska ingripande efter mästarens död återförde festspelen på riktiga banor. Då detta emellertid skulle föra långt utom det tillmätta utrymmet, få i stället ofvanstående flyktiga anteckningar efter rent personliga intryck tjäna som ram till den bild, Idun i dag meddelar sina läsarinor. Den är utförd efter den sista, nu snart tioåriga fotografi som finnes och ger ett icke dåligt begrepp om originalet, mera dock ej; men när det ej lyckats ens en Lenbachs pensel att återgifva de underbara dragen, kan man rättvisligen knappast begära mera af fotografien.

Farväl, sommar!

Höstens röda astrar redan lysa vittnande, att sommarns dagar gått,

att de fria fjärdar skola frysa, böljans sånger bli en saga blott.

Genom blekblå luft på svarta vingar hän mot söder ställes svalans flykt, och det sista kvittret re'n förklingar

kring det näste hon i norden byggt.

Sakta dalande likt gyllne flingor bladen falla öfver höstlig stig — nakna grenar, liksom dragna klin-

gor,

emot aftonhimlen teckna sig.

Och du tar farväl af kära ställen,
som du sett i yppigt sommarljus,
och du tycker dig i sena kvällen
höra gråt ur fjärdens dofva brus.

Sommarn dör. Den sista rosen slock-
nar,

fjäriln domnar under frostens kyss,
nattens mörker till en bårduk tjock-
nar,

där som vårens stjärnor lyste nyss.

Men när skymningsbrasan vänligt
glimmar,

speglad i ett älskadt ögonpar,
binder du i vinterkvällens timmar
ljufva minnens krans från som-
marns dar...

Daniel Fallström.

Bort med giftermålsannonserna!

Under en följd af år ha vi med förtrytelse och förvåning aktgivit på de i våra allmänna tidningar oupphörligt återkommande giftermålsannonserna, i hvilka än »en ung, bildad (!) man med fördelaktigt yttre», än »en flicka med förmögenhet» bjuda ut sig på »detta nu så vanliga sätt», och vi ha med stigande harm undrat, huru länge ett så hänsynslöst bruk opåtaladt skulle få passera i denna efter bildning och finhet sträfvande tid. All sedan vi första gången — det är väl nu omkring tjugo år sedan — sågo sådana annonser, ha vi, oaktadt vårt starka ogillande af dem, med ett visst intresse följt utvecklingen af detta förkastliga bruk, ty vi ha velat se, huru långt detta gyckel skulle drivas, och om det icke en gång af sig själft skulle upphöra. Man kunde vänta sig det af vår tid, synes det oss. Men i stället har det till den dag som är varit i ett ständigt crescendo, så att den rättänkande allmänheten börjar tycka, att saken går alldeles för långt, och erfarenheten har visat, att den har ledt till högst bedröfliga följder.

Om vi nu exempelvis öppna ett nummer af Dagens Nyheter, af hvilken tidning väl aldrig ett enda nummer utgår, som ej innehåller både tre och fyra dylika annonser, kunna vi här af sluta oss till mängden af dem, som idka sporten, och till de förargelseväckande, ja, rent af olycksbringande följder den kan medföra, synnerligast då man besinnar den spridning denna och flere andra af våra tidningar ha, och huru de banat sig väg till de aflägsnaste landsorter.

Det är därför sannerligen på tiden, att någon tar i tu med saken och söker sätta en gräns för ett så onaturligt bruk, ja, man kan nästan säga »samhällsvådligt oskick». Länge ha vi väntat, att Idun skulle göra det, ty just i en sådan tidning, så ha vi tyckt, borde striden börja och kämpas ut, och just Idun tillkommer det att väcka på den unga kvinnan och visa henne in på den rätta vägen, då hon kommer in på villospar. Men i stället har Idun själf intagit giftermålsannonser, något som hos mången väckt både förvåning och

ogillande*. Det var därför med stor tillfredsställelse vi efter hemkomsten från en liten resa fingo först se »Evas» meddelande, för hvilket vi hembära henne ett hjärtligt tack, ty det var rätt att draga fram saken i ljuset, och sedan att Iduns redaktion nu är villig att upptaga striden och öppnar sina spalter för tankeutbyte i denna ingalunda likgiltiga fråga.

»Tillfället gör tjuften», heter det, och vi ha ej kunnat motstå begäret att lika högtidligt som »Eva» inlägga vår protest mot detta »ofog», och vi göra det med djupaste allvar och uppmana hvar och en rättänkande man och kvinna att göra detsamma. Ty ingen må tro, att de af »Eva» omnämnda sorgliga händelserna äro enastående. Nej, om de, som själfva vunnit erfarenhet i saken, ville tala, så skulle man få höra, huru mången blygsens tår, bäfvan och onämbart bitter stund de fått upplefva för sin tanklöshet att gifva sig in i leken, och man skulle bli fullt öfvertygad om nödvändigheten att bekämpa detta oförsvarliga lätsinne. Vår tid gör så mycket för att gifva kvinnan frihet, där hon förr haft tvång, men icke skall hon därför taga sig friheter. Man kan fordra af vår tids kvinnor, att de skola ha så mycket själfkänsla, att de ej på ett sådant sätt prisgifva sig till åtlöje och gyckel, och att de ej besinningslöst kasta sig in i förhållanden, ur hvilka de svårligen fullt obesudlade kunna utträda.

Låt vara, att allra största delen af män insända giftermålsannonser är tillkommen på skämt, ty vi kunna ej tro, att någon man verkligen vill gifva sig med den kvinna, som på den vägen kommer honom till mötes. Det skulle då vara, synes det oss, ett alldeles sällsynt fall, om han toge henne till godo. Ett farligt och dåligt skämt är det i alla händelser, och bra klint utrustad på både hufvudets och bildningens vägnar skall den människa vara, som ej kan hitta på något bättre sätt att roa sig själf och andra. Och om det är klandervärdt af en man att belamra tidningarna med dessa annonser, så är det detta i dubbelt mått, om en kvinna gör det.

Ingen må komma fram med skälet: »I brist på bekantskaper». Ty hvilken tid ha man och kvinna sett så mycket af hvarandra i det dagliga lifvet som just i denna, då kvinnan bereds tillfälle att inkomma på snart sagdt alla lefnadsbanor, där mannen förut varit ensam, och nu dagligen arbetar tillsammans med honom? Och är det icke just under arbetet, som man lär känna och bedöma hvarandra? Man kan väl därför med skäl misstänka, att de, som mena allvarligt med sitt annonserande, just äro sådana personer, som antingen ej kunna arbeta eller icke vilja göra det, som taga sin tillflykt till »detta nu så brukliga sätt» och sedan ge sig ut på ströftåg för att se, »hvad han eller hon uppsluka mände».

Ej heller för den aflägsne boende landtbon gäller denna fras, ty på landet är gästfriheten större och rangskillnaden mindre än i städerna. Umgängestonen är enklare och förtroligare, hvarför man har lätt att knyta bekantskaper, och den ofta ganska talrika ungdomen af båda könen träffas oftare, än stadsbon tror. Här tala vi af egen erfarenhet.

»Ja, hvad skall man göra vid ofoget?» tänker mången. Jo, man skall opponera sig

* Idun har aldrig emottagit och infört giftermålsannonser, utan att den annonserandes namn och adress uppgifvits för redaktionen, som därigenom satts i tillfälle att kontrollera vederbörandes rättsiniga afsikter. Emellertid ha vi nu beslutit, att hädanefter giftermålsannonser icke under några förhållanden intagas i Idun.
Red.

och i både tal och skrift söka bevisa, att det är ovärdigt vår upplysta tid och i grund och botten orätt att drifva gyckel med en så allvarlig sak som äktenskapet, och man skall hemställa till de tidningar, som pläga mottaga dessa »bidrag», om de ej skulle kunna existera dem förutan.

Idun med sina många goda krafter skulle otvifvelaktigt kunna verka mycket till frågans lyckliga lösning, och det vore ett värdigt mål för en sådan tidning och ett rensningsarbete, som skulle bereda rum för en ädlare sädd. Uppläsa och värna är ju vår tids uppgift. Må därför ingen, som härtill äger förmåga, undandraga sig att göra det.

A. R.

Sport.

Nutidsbild, tecknad af Ave.

Det var en tidig vårmorgen, just i hjul- sportens brytningstid, då den trehjuliga maskinen, som på landsbygden fått det betecknande namnet »Vältepetter», nästan blifvit glömd och dess eftertädare, bicykeln, ännu icke bringat människor till ryktbarhet och hästar till att skena; den var endast känd i de större städerna.

Därför kan man förstå madam Rönnns fasa vid den flyktiga skynten af en bicykelryttare i den dimmiga morgonen, innan solen var uppe. Gumman var på väg till fru Svingel, den förra häradsskrifvarens änka, som hade inackorderade sommargäster i sitt rymliga hus. Där skulle vara storbyk denna dag; därför var madam Rönn, husets hjälpgumma, så tidigt ute och vandrade.

Hon kom flyende öfver nyplöjda åkrar — där troll och deras anhang icke ha makt att färdas — fram till Mariero och slog med knutna händer på den låsta förstugudörren; en af sommargästerna vaknade och skrek, att elden var lös, och ville hoppa ut genom ett fönster, men kunde lyckligtvis icke få upp hasparna, innan fru Svingels röst stillade oväsensdet. Dörren öppnades, och madam Rönn tumlade in i förstugan.

»Världens sista tid — yttersta domens dag!» flämtade hon, stödjande sig mot den ena väggen. — »Hin onde har nu kommit lös; med en eldglöd i gapet körde han nyss förbi mig på ett förskräckligt stort spinnrockshjul.»

Fröken Davida — sommargästen, som nyss velat ut fönstervägen, fast det varit vida bekvämare att gå genom förstugudörren — skratade högt; hon hade sett en cykel och gjorde spe af madamen, som tagit en modern sportsman för själfva mörkrets furste. Men madam Rönn höll ändå fast vid sin åsikt, att där var något demoniskt med den varelse, hon sett; det hade hon känt på sig. Hon förfäktar ännu i dag denna sin mening, och nu mera gifver mången henne rätt. —

Fram på förmiddagen höll bicykelryttaren sitt intåg på Mariero, där han bad att få rasta en dag eller två, efter som han fått veta, att fru Svingel hade inackorderade gäster.

Då han aflämnade sitt visitkort, studsade fru Maria Svingel vid att se namnet; notarien Henrik v. Dünker var en beryktad sportsman, fast icke just på cykel.

»Jag vet icke, om här är plats,» sade hon tvekan och förlägen.

Gästen dolde ett litet leende genom att stryka sig med handen öfver sina långa

mustascher. — »Verkligen fullt hus, fru Svingel, och jag som hyste hoppet att — ja, jag får väl förtro min älskvärda värdinna, att jag är så godt som förlofvad karl och tänkte få min fästmö inackorderad i detta så väl renommerade hus; därför kom jag egentligen nu hit för att bo här ett par dagar, så jag kan beskriva omgifningarna. Men, fru Svingel tar kanske inte emot manliga gäster i inackordering?»

»Jo bevars, Mariero är icke något nunnekloster, men — —»

»Fru Svingel har hört ofördelaktiga rykten om mig — kanske till någon del sanna. Men nu är det slut med dårskaperna; jag gifter mig, slår mig ned på min fäderneärfda egendom, ett mönster af äkta man och landbrukare. Vågar den ädla borgfrun icke nu låta fälla ned vindbryggan och gifva den fördom förirrade riddaren härberge?»

Fru Svingel måste mot sin vilja skratta åt sportsmannens humoristiska ton, hvilken passade så väl till hans utseende af fin världsmän. Han fick stanna kvar och anvisades ett rum i herrflygeln, där äfven den nye häradskrifvaren, fru Marias sväger, Albert Svingel, hade sin bostad och sitt kontor.

Ingen af husets många gäster hade sett sportsmannen komma, och fru Maria hade funnit för godt att icke nämna ett ord om hans närvaro i huset; han skulle se detta och dess innevärdare sådant som det hela tedde sig i hvardagslag, och hon afskydde unga damers vana att — som hon uttryckte det — smeta upp sig, för det en ny herre infunnit sig.

Då hela sällskapet efter middagsringningen samlade sig i matsalen, presenterade hon gästen: »Notarien von Dünker,» och tillade småleende: »Den diaboliske sportsmannen, som ingaf madam Rönn tanken på domens dag.»

Detta yttrande löste de band af förlägenhet, som bundit sällskapet; konversationen blef så liflig vid bordet, att damerna glömde harmen öfver, att värdinnan icke förberedt dem på, att de skulle sammanträffa med den beryktade notarien.

Då man stigit upp från bordet, gingo herrarne — de voro nu fyra till antalet, häradskrifvaren, hans biträde samt en sjuklig nybakad student — ut i det fria för att röka en cigarr. Damerna flockades i hvardagsrummet kring värdinnan. Allas sinnen voro något upprörda, alla frågor, som surrade kring fru Maria, vittnade om, att den nye gästen var föremål för damernas tankar och känslor.

»Hvilket väsen för en pannkaka!» — Fru Maria bjöd till att behandla hela saken som en ren bagatell. »Han är dock hvarken hin onde eller fra Diavolo. — — Hvad han vill här? Jo, inackordera sin fästmö.»

»Han — fästmö!» lät det i korus.

»Men, mina damer, hvad har han då gjort för annat ondt än att ofrivilligt varit nära att jaga lifvet ur madam Rönn?»

»Davida, har du aldrig hört omtalas, hur den karlen gjort det till sport att locka till sig andras fästmör!» —

»Ja, först var det fröken Adelstjerna, sedan fröken Tjärner, därefter i tur kom — —»

»Ja, lät det vara, kära flickor,» afbröt fru Maria med en viss moderlig myndighet; »här är ju ingen fara å färde, ty ingen af eder är förlofvad.»

»Än Davida då! Är hon ingen?» Fru Marias ögonbryn rynkades.

»Notarien är ju nu bunden, och i mitt hus skall han dessutom nog låta bli att öfva annan sport än på sitt spinnrockshjul — —»

»Han bär ju ingen förlofningsring,» sade

Davida i liknörd ton och förde därpå samtalet in på andra ämnen.

I fyra hela dagar stannade sportsmannen kvar på Mariero; den femte dagen efter frukosten tog han farväl — »till härnäst» af hela sällskapet och for lika ljudlöst, som han kommit.

»En tocken hjulbening!» utbrast madam Rönn, när han susade förbi hennes stugudörr. »Och den skulle fara i rätta ärenden och med rätta och naturliga medel! — Om jag ville sätta mig upp på mitt spinnrockshjul och damma i väg, finge en nog se, hur det skulle gå för en kristen människa. — Nej, jag står vid hvad jag har sagt; han är en af den ledes anhang, det ser jag på hans ögon.»

Notarien hade anförtrött fru Maria, att han nu skulle fara och »låta inringa sig» samt komma tillbaka med sin fästmö, och — med undantag af madam Rönn — glädde sig hela hushållet öfver, att den muntre och artige sportsmannen snart skulle återkomma och stanna där en tid tillika med sin trolovade.

De första veckorna hördes ingenting från honom, och fru Maria hade i tysthet börjat harna sig öfver, att hon gjort förberedelser till att emottaga gäster, hvilka troligen aldrig på allvar tänkt tillbringa sommaren i hennes hem. Men efter ungefär en månads förlopp anlände ett bref från notarien, hvari han beklagade, att hans fästmö nödgades sommaren öfver vistas hos en tant i Norrland, och som han själf icke kunde få tillträda sin egendom förr än i mars, så önskade han att under tre à fyra månader få inackordera sig på Mariero.

Denna gång anlände han med skjutshästar, men bicykeln var med bland hans res saker, och madam Rönn uttalade öförbehållsamt sin åsikt, att hjulet och dess egare hade ett visst afgrundsligt tycke med hvarandra.

Nu blänkte en slät guldring på notariens venstra hand, och det glimmade så underligt till i fröken Davidas violblå ögon, när hennes blick första gången föll på denna trohetssymbol.

»Notarien tillhör nu vår lilla krets af stadgade människor. — Jag menar, utom fru Maria, Albert och mig,» sade hon skämtande och fattade sin fästmans venstra hand. »Se, herr notarie så lika våra ringar äro med er!» Hon snuddade vid hans hand, då hon visade honom sin egen ring.

»Barnsligheter, Davida, alla förlofningsringar äro ungefärligen lika,» sade häradskrifvaren, och hans sorgsna blick vändes bort från de tre blänkande ringarne.

Fru Maria reste sig långsamt upp från sitt sybord och såg på klockan. »Det är nog tid för oss att gå i köket, Davida,» sade hon.

(Slut i nästa n.r.)

Ett vänligt och gladt ord från en kvinnas mun kan ofta, ja, nästan alltid göra den mest sorgsne eller hårde man glad och undergifven.

Psykologerna analysera det mänskliga hjärtat, kvinnorna dechiffra det, kanske utan att ens kunna läsa det.

Rodnaden är gifven kvinnorna liksom ordet åt diplomaterna: för att dölja deras tankar.

Om prydan det af våra hem.

Af Clementine von Braunmühl*.

I.

Våra kvinnor kunna på två vägar bidraga till hemmens prydan det: genom sitt eget arbete och genom anskaffande och tillgodogörande af konstens och konstindustriens alster. I båda fallen måste den första ledande grundsatsen vara *harmoni*, harmoni mellan prydnaderna och boningsrummens arkitektoniska värde, deras ändamål och inredning.

Det arkitektoniska värdet betingas hufvudsakligen genom stilen. Ju blygsammare stilen i ett boningsrum kommer till uttryck — exempelvis i rum, där hela ansatsen till stil mynnar ut i dörrar och fönster, strukna i träfärg eller hvitt, en vit eller grön kakelugn, en symmetriskt ornamenterad eller blommig tapet — dess friare är man i valet af prydnader. Om i ett sådant rum hänga stålstick eller oljefärgstaflor, med förgyllda eller träramar, om en messings- eller bronslampa upplyser det, om en persisk eller en bysselmatta täcker golvet, spelar ej någon väsentlig roll. Att undvika i sådana modernt indifferent rum äro dock prydnadsföremål af skarpt utpräglad stil. Ju bestämdare däremot arkitekturstilen är i ett rum, dess bestämdare måste prydnaderna passa in i ramen och i första hand sådana, som stå i ett visst sammanhang med arkitekturen: gardiner, kronor, vägglampor o. s. v. I ett bonadt renässansrum passa icke hvita tyllgardiner; i en rokokosalong hänga vi ej en messingskrona, utan en af glas. Mera fristående prydnadsföremål behöfva ej så strängt ansluta sig till stilen, isynnerhet om de besitta högre konstnärligt värde, eller om de voro kända och använda under den tidsperiod, då den förevarande stilen blomstrade. Orientaliska konst saker passa allt från gothiken till barocken, under det att i rokokons tid kinesiska föremål smyckade salongerna och hörde till de rikes bohag. En allt för stor strängighet i sådana saker skulle väsentligt ingripa på hemmets trefnad och behag, då därigenom ofta de käraste minnen eller värdefulla pjäser måste förkastas och våra våningar väl ändå inte vilja vara några mönsteranstalter för stilrenhet.

Men harmoni måste äfven råda mellan rummets prydnad och detsammans ändamål. Prydnaden skal ej stå i ett oproportionerligt högt värde i förhållande till rummets uppgift. Om också en lord Elsmere tillåter sig att i sitt palats Bridgewaterhouse i London upphänga den efter detsamma uppkallade madonnan af Rafael i sin sängkammare i stället för att införlifva henne med sitt värdefulla galleri, så står det i harmoni med det hela. Men om en enkel privatman äger en enda eller ett par värdefulla taflor, så tillhöra de det bästa eller äro det värdefullaste han äger och böra därför smycka ett rum, som ej är ägnadt åt profana ändamål: salongen, mottagningsrummet, hvad det nu må kallas, eller herrns studerrum. För öfrigt böra taflor fördelas så, att de, som ha rent familjevärde: porträtt eller personligt betydelsefulla framställningar, placeras i sof- och

* Den i Darmstadt utkommande »Tidskrift för inomhus-dekoration» hade nyligen utlyst en pristävling öfver frågan: *Hur kunna våra damer bidraga till prydan det af våra hem?* Sju af de ingångna skrifterna förvärfvade pris, och bland dessa sju meddela vi här den i vårt tycke bästa, hvilken bör inressera äfven svenska läsare.

hvardagsrummen, verk af konstnärsvärde där-
emot i de rum, som begagnas för sällskap och
representation. Vid konstverkens teknik må
man ock fästa afseende, så att inte oljemål-
ningar, akvareller och gravyrer föras tillsam-
mans i oharmonisk trängsel. Oljefärgstafior
passa bäst i mörkare, rika rum, akvareller och
gravyrer i enklare, ljusa. Särskildt de nu så
moderna pastellerna kräva helt ljusa, helst
rokorum och böra förses med guldramar.
Af husgerädsföremål må endast sådana använ-
das som rumsprydnad, hvilkas konstnärliga
eller etiska värde öfverstiger deras materiella.
Att exponera silfverservice — den må nu ock
utmärka sig genom form, gravyr eller dylika
konstnärliga egenskaper — är till och med i
matsalen absolut smaklöst. En äreskänk till
herrn i huset, som erkännande af hans för-
tjänster i det offentliga lifvet, kan dock få
plats i sällskapsrummet, äfven om dennas ma-
teriella värde skulle vara större än det konst-
närliga. I detta fall blir det etiska värdet af-
görande.

För att harmonien mellan rumsprydnaderna
och rummens inredning och möblering rätt må
ses till godo, fordras, att hvarje föremål i för-
sta rummet uppfyller sitt ändamål, och att
detta icke genom utpyntandet på något vis går
förfeladt. Jag vill här änyö tala om gardi-
nerna. Dessa tjäna till att afbålla det genom
fönstren inströmmande ljuset eller utanför stå-
endes blickar. Men då vi endast tillfälligtvis
önska ernå detta, måste också gardinerna utan
besvär lämpa sig därefter, alltså låta öppna
och sluta sig. Detta sker bäst genom slätt
nedhängande, vid stänger med ringar fästade
och med dragsnören försedda gardiner. De
fastspikade gardindraperierna, som vi ännu i
så stor utsträckning bibehålla från empire-
och den senare klumpighetsperioden, äro smak-
och stillösa, emedan de ej äro ändamålsenliga.
Detsamma gäller portiererna. De äro afsedda
att efter behag än sluta än öppna förbindelsen
mellan rummen. Visserligen kunna vi som
prydnad anbringa ett fast draperi öfver den
egentliga gardinen eller portieren för att ma-
skera de ofta föga prydliga ring- och drag-
snöretillställningarna. Nobelt och estetiskt skönt
är emellertid ej ett dylikt draperi trots aldrig
så elegant veckning. Jag hyllar den estetiska
grundsatsen, att hvarje teknisk nödvändig de-
talj bör vara synlig och så framställd, att den
i sig själf verkar som prydnad och ej behöf-
ver döljas genom någon främmande utpyntning.
Stänger, ringar och snören må därför tillver-
kas af ädelt material och med vederbörlig
smakfullhet. Att anbringa portier öfver dörr-
ar, i synnerhet öfver sådana som skola öpp-
nas på vanligt sätt, har sina betänkligheter.
Vid skjutdörrar kunna de vara på sin plats,
dock äro de i detta fall endast till prydnad
och kunna därför arrangeras som fasta dra-
perier.

Ännu oändamålsenligare är det att belamra
möbler, som skola nyttjas, med prydnadssaker,
som måste afrödjas vid begagnandet, och hvilka
ej stå i något passande sammanhang med dessa
möbler. Att på allehanda bord, bokhyllor och
buffeter lasta upp varor, album, nipper och
dylikt vittnar om förskämd smak. Till skrif-
bordet höra endast skrifutensilierna samt möj-
ligen en eller annan dyrbar fotografi och som
krön — om bordets form sådant tillåter —
en byst, ett ur eller en lampa. Bokhyllans
öfversta fack bör prydas med något liknande.
Buffeten bör endast bära föremål, som tillhöra
matbordet. Äro dessa smakfullt valda, äro
de ju ock prydliga. Ett par kanner, bågare,
krus kunna ock få sin plats på buffeten, utan

att de egentligen användas, blott på ett ställe
där de ej äro i vägen. Alla föremål, som ej
för något annat syfte än sin egen skönhet,
konst- eller affektionsvärde finna en plats i
hemmet, må placeras å trymmer, gueridons,
etagärer, panelhyllor, med ett ord å möbler,
hvilka ej tjäna något nyttighetssyfte, och i
rum, som äro afsedda för sällskap och hvila.

Kärlek och karantän.

En sannfärdig historia för dagen.

Diddagen var slut, och i stället för att låta gä-
sterna tränga sig fram och trycka värdfolkets
hand till tack för den goda maten och det
goda vinet, hade konsuln och konsulinna, som till-
hörde den moderna skolan, hvar på sitt håll gjort
en liten afböjande gest och, fattande sin bordsgrans-
ens arm, gått i spetsen för gästernas par in i salon-
gen.

»För all del, mitt herrskap, jag ber...! En liten
enkel hvardagsmiddag... Så här oss emellan...
Vänner emellan!»

Denna enkla hvardagsmiddag, till hvars åtta
rätter betjänten hvarje gång gjort en vördsam hem-
ställen åt halftjoget gäster om valet af det eller det
slags vinet, två sorter till hvarje rätt, hade kryddats
med samtal om de dälliga tiderna. En närvarande
bankdirektör hade kunnat meddela uppgifter härom,
hvilka skulle kommit håret att resa sig på de närvaran-
des hufvuden, så vida ej flertalet af herrarne varit flint-
skalliga och damernas chevelyr genom den moderna
uppläggningsaldeles förhindrats från hvarje tendens
till uppståndelse. De två enda af de närvaran-
de herrarne, som bevarat sin hårprydnad, voro
värden, hvars vackra gråa lockar förträffligt passade
till det fryntliga goddagspill-ansiktet med de vänliga
och goda ögonen, och en ung löjtnant, hvilken satt
vid sidan af husets unga dotter och af samtalet med
henne betydligt distraherades från ähörandet af de
allmänna finansiella kalamiteterna. Han hade för
resten närmare skäl att tänka på sina egna.

Så mycket mera obehagligt syntes löjtnantens herr
fader, gamle baronen som innehade den ena heders-
platsen bredvid värdinnan, (bankdirektören hade na-
turligtvis den andra), berörd af de ledsamma utsikt-
terna för hösten. Och han hade dubbelt skäl därtill,
ty han hade under året haft all möjlig otur. Det
hade börjats med att hans son, hvilken tjänstgjorde
vid ett rangregemente, befanns »vara inne» för ett
par tiotusental uti en liten vaxel-ring kamrater emel-
lan, som i våras gjorde en del väsen af sig. Affä-
ren måste klareras, det förstas, både för att ej af-
afbryta den unge mannens lofvande karriär och eme-
dan han hade utsikt till ett rikt parti, men enda
utvägen att då anskaffa den oundgängliga summan
var att sälja hela skörden »på rot» från Stora Bol-
lingsta till konsuln. Inte hade han fått den sär-
deles högt betald, men den såg också ut att bli
eländig. Nu hade den i stället blifvit ypperlig, hvil-
ket ju var föregående, men ännu föregående var, att
löjtnant Gerhard fick morgon af den, till hvilken han
omsider kom sig för att fria i somras. Det ena som
det andra kunde ju emellertid repareras, därigenom
att Gerhard nu i stället friade till konsulns enda dot-
ter, och middagen var just tillställd för att ästadkom-
ma ett närmande och, i följd däraf, en framtida för-
bindelse, hvilken tycktes mycket väl anstå alla par-
terna.

Alla, utom en. Och det var till på köpet en af
hufvudpersonerna, nämligen den unga fröken själf.
Hon hade vid bordet konverserat lätt och ledigt med
sin granne löjtnanten, men för hvarje gång han an-
såg sig böra i sina blickar — ty han var för myc-
ket världsman att ännu göra det i ord — inlägga
något af den varmare känsla eller beundrande hyll-
ning, hvarmed han ville, såsom han i sitt sinne mili-
täriskt uttryckte sig, öppna approacherna, så möttes
han af ett fint, en smula ironiskt leende, som ej
bådade godt. — »Jäkeln i min legemen!» tänkte den
unge baronen och tvinnade sina vackra mustascher,
»det nappar ej så fort, och jag vill gärna ha förlof-
ningen klar till den 1 oktober för gubbens hypoteks-
räntor och mina omsättningar —»

Den fina middagen tycktes ej ha stämt sinnena
till större glädtighet, ty vid kaffet i salongen rörde
sig samtalet omkring ett annat ämne, som ej var
muntrare än affärerna, nämligen den väntande koleran,
dess härjningar i Ryssland och i Hamburg
och läkaresällskapets råd mot densamma.

»Ack,» sade fru friherrinnan, löjtnantens mamma,
»min tanke är den, att all pest är en Herrans straff-
dom öfver människornas synder, ett gissel, ser her-
skapet, öfver vår fåfänglighet och vårt högmod. Men
min tröst är, att Han, som rifvit oss, Han helar oss
ock, och när Han hafver slagit oss, så förbinder Han
oss... Men alla mänskliga anstalter äro fåvitska mot
Hans råd.»

»Hm,» sade baronen, som gärna afbröt, när hans
gemål började citera skriften, »ypperlig chartreuse
det här; den gröna chartreusen är ändock kronan
för alla likörer. Så vida» — tillade han — »icke rent
af en äkta champagne-konjak är att föredraga.»

»Låt oss jämföra,» sade värden; »Gustafsson,
servera baron... den här Hennesy från 67, exposi-
tionsåret, tror jag inte har sin make i Stockholm.
Fru friherrinnan, låt min hustru slå i en liten droppe,
jag försäkrar er, att ingenting är helsosammare.»

»En soupçon blott,» medgaf friherrinnan, som icke
var van vid sådana här »hvardagsmiddagar» på Stora
Bollingsta och tagit väl för sig af gudsgäfvorna
hela tiden igenom — »blott en soupçon. Tack! —
Men, mina kära vänner, om ni tillåta mig kalla er
så, hvarför allt detta öfverflöd? Ack, vi äro ju in-
genting annat än jordmaskar, stoft och aska, och
när Han varder oss kallande, hvad återstår väl då
af all vår fåfänglighet, vi världens och ondnes barn?
— Gerhard!»

»Hvad önskar mamma?» frågade unge baron, som
utan synnerligt större framgång än under middagen
bemödat sig att väcka fröken Mariannes intresse och
därför pratiskt och prosaiskt börjat slå sig ut för
bankdirektören.

Hvad mamma önskade, fick hvarken han eller nå-
gon annan veta, ty med detsamma inträde, oanmäld,
en af konsulns kontorister, hållande kvällens Post-
och Inrikes-Tidningar i hand.

Konsuln rynkade ögonbrynen, och konsulinna an-
tog en min af ytterlig förvåning. Den enda af värd-
folket, som ej tycktes taga den underordnades djärf-
het hårdt, var unga fröken Marianne, hvars kinder
till och med finga en färg och ögonen en glans, som
igendera delen förut haft under hela middagen. Och
den unge baronen, som satt vid hennes sida, kunde
ej undgå att märka den plötsliga förändringen. Hans
blickar följde riktningen af hennes och kommo så-
lunda att fästa sig på den unge man, hvars inträde
försakat all denna rörelse.

Det var icke en man af den unge gardesofficers
värld och följaktligen honom fullkomligt obekant,
men hvilken såg ut att vara af ganska god värld ändå.
Hans mörkgråa helkostym afbröt visserligen mot de
andra herrarnes frackar, men den var af elegant snitt
och bars med ledighet på en högväxt och välbygd
kropp. Ansiktet var icke så fint och vackert som
baron Gerhards, men hade mera uttryck af manlighet
och kraft. Det ljusa håret var lätt krusigt och upp-
struket.

»Hvad vill herr Aronson här?» frågade konsuln
sträfft.

»Låt herr Aronson stiga fram och taga en kopp
kaffe först med oss,» insköt fröken Marianne med
ett bortskämdt barns egenvilja.

Herr Aronson bode sig, tacksam för denna
vänlighet, för fröken Marianne, men tycktes ej ha
tid eller håg, åtminstone ej det förra, att följa upp-
maningen. Han närmade sig konsuln, som satt i
soffan bredvid friherrinnan, och räckte honom Post-
tidningen, tilläggande som förklaring:

»Hela Tyskland är förklaradt kolerasmittadt!»

Konsuln för upp ur soffan med en ed, som visser-
ligen icke passade i en så fin salong, och som nä-
stan kom den fromma friherrinnan att falla bak-
länges.

»Tyskland förklaradt kolerasmittadt! Men då blir
det ju karantän!»

»Ja, det är redan anstaldt om sådan.»

»Men då kommer inte Lübecks-båten in?»

»Nej, den blir naturligtvis liggande i några dagars
karantän.»

»Och då går hela vår kaffespekulation åt —!»

»Käre konsul,» förmanade friherrinnan, »kom ihåg
ordet: edert tal skall vara ja, ja och nej, nej!»

Konsuln tycktes ha svårt att behärska sig, och en
pinsam tystnad följde, hvilken först afbröts af fröken
Marianne, som gick fram till herr Aronson med en
af hennes egen lilla hand ifyllt kaffekopp och nu frå-
gade:

»Får det vara en chartreuse eller en Hennesy, hr
Aronson?»

Konsuln var så bestört öfver nyheten, att han icke
ens bemärkte denna förtrolighet, men konsulinna
hostade meningsfullt, ehuru detta icke tycktes göra
ringaste intryck på dottern. Hr Aronson drack sitt
kaffe med en min, som hade han sväljt himmelsk
nektar, men var tillika själf så upptagen af affären,
att han knappt bemärkte den öfverlägsna köld, hvar-
med han bemöttes. Bankdirektören drog konsuln
afsides, gamle och unge baron utbytte menande blic-

kar, friherrinnan försjönk i inre kontemplation, men vägrade tankfullt den förgyllda sockertången i handen, likasom för att beräkna dess värde. De andra gästerna sågo på hvarandra, hvem som först skulle bryta upp, ty uppenbarligen var något i olag. Om en stund togs också afsked, konsuln gick till sitt kontor med herr Aronson, och mor och dotter voro alena.

* * *

Konsulinnan antog en mycket allvarsam min.

»Du är mer än oförsiktig, mitt kära barn,» sade hon, »och det skulle mycket väl kunna hända, att baronen missförstår din nedlåtenhet mot din fars kontorist och drager sig tillbaka. Tänk dig därför väl för, huru du uppför dig!»

»Nedlåtenhet? Det måtte väl ej komma någon nedlåtenhet i fråga af dottern till en köpman mot en sin fars medhjälpare, som i morgon, det vill säga om ett år eller par, kan vara hans vederlike, så duglig som alla, och pappa med, säga att han är!»

»Bevars, bevars, hvad du tager varmt uti... Jag kan väl ej föreställa mig, att min kloka Marianne har fått några dumma funderingar i sitt lilla hufvud. Det skulle vara så mycket olämpligare just nu, när du väl ser, att du hvilken dag som helst kan bli friherrinna.»

»Men om jag händelsevis inte skulle bry mig om att bli friherrinna?»

»Hvad i all världens namn säger du?»

»Jo, mamma, eftersom vi nu kommit att tala om detta, så låtom oss tala ut. Jag tycker inte om baron Gerhard, jag kan ej fördraga hans tillgjorda mor, och jag tycker, att vi äro för goda att låna oss åt den där komedien. Och våra pengar, eftersom de väl lära vara hufvudsaken för det friherrliga herrskapet, äro också för goda att kastas i gapet på de bägge herrarnes många björnar och reparera deras dåliga affärer.»

Konsulinnan var alldeles bestört.

»Du vill inte bli friherrinna... Förvillade barn, hvad är det jag hör! Du skulle neka att gifta dig med en af de vackraste och elegantaste officerarne vid gardet, som älskar dig, och som kan bli kammarherre när som helst och kan föra dig på hovet och göra dig så lycklig och oss med! Och pappa som gladt sig så mycket åt detta parti och kanske kunde bli kommandör till Oscarsdagen, om Ni voro förlovade... Ack, min Gud, hvilket elände!»

Hon grät bittra tårar.

»Kära mamma,» sade fröken Marianne med den obesvärade ton, som de unga nu för tiden äro vana att antaga, »var nu inte barnslig. Låt mig sköta mitt hjärtas angelägenheter själf, och du skall få se, att när jag blir fru Aronson, skola både du och jag känna oss mycket lyckligare! För si, fru Aronson skall jag bli, si!»

Konsulinnan svimmade.

* * *

Under tiden hade konsuln gått till kontoret med ganska bekyrrade tankar. Den stora kaffespekulationen var misslyckad, därom kunde ej råda minsta tvifvel, och i stället för vinst hotades han med en mycket allvarsam förlust. Han hade sålt ett anseeligt parti kaffe att levereras inom ett par dagar, och detta medfördes af den väntade tyska båten. För att fullgöra leveransen hade han nu, då båten skulle läggas i flere dagars karantän, ingen annan utväg än att uppköpa samma kvantitet på platsen, och han kände alltför väl sina konkurrenter i spekulationen för att ej veta, att de skulle begagna sig af hans förlägenhet, så snart den blefve dem bekant, och stegra sitt pris på ett sätt, som skulle tillfoga honom en betydlig förlust. Kort sagt, han hade väntat att förjåna sina 20,000 kronor på affären, en summa som han förutsåg väl skulle komma att behövas för en del af utgifterna till det påtänkta giftermålet, och nu skulle han kanske i stället förlora nära nog samma belopp. Och tjugutusen kronor äro pengar i våra dagar äfven för en af våra börsmatadorer.

Huru den där affären afvecklades och det just genom herr Aronsons kloka råd och energiska bemedling, det är något som en god del af Stockholms börs i dessa dagar talat om, men som skulle vara olämpligt att här närmare redogöra för. Allt nog, redan samma afton efter ett ifrigt telegraferande och telefonerande åt olika håll, kunde konsuln se, att affären skulle klara sig ganska bra, och det var för den skull med helt belåten min han vid tiotiden på kvällen åter inträdde i sin våning.

Men vid denna husliga hård stod det ganska illa till. Konsulinnan hade vid sitt vederfående efter slutad svimningsattack åter upptagit samtalet med sin dotter för att, som hon sade, söka bringa denna till förnuft. Men hvarken hägringen af friherreska-

pets gloria eller vädjandet till de barnsliga känslorna eller andra af de använda förnuftsgrunderna hjälpte. Och nu låg den arma modren, såsom hon själf benämnde sig, förgräten på kabinettssoffan och önskade sig döden. Marianne hade gått in i sitt rum.

Genom sin mans hemkomst såg konsulinnan sina lifsandar en smula styrka och vaknade åter till medvetande af den förfärliga utsikten till att icke blifva svägerska åt en baron och svärmor åt en annan samt därigenom så godt som adlad själf. Men gränslös blef hennes häpnad, när hon, efter att försiktigt ha meddelat sin man denna sakernas ställning, fann honom taga den ganska trankilt. »Vill Marianne nu så gärna ha Aronson,» förklarade han kort och godt, »så kan hon ju få honom...»

* * *

Och när konsulinnan fällde något ord om mesalian och om skillnaden på rik och fattig, satte konsuln henne i sitt knä, alldeles som om de bägge ännu varit unga, och så berättade han henne en liten historia.

»Det var en gång,» sade han, »för nu snart trettioem år sedan en fattig bruksbokhållare, på hvilken den rike brukspatronens dotter låtit sina blickar falla. Han hade älskat henne från första ögonblicket han såg henne, men han kände, såsom du nu gör, skillnaden mellan rik och fattig alltför väl, att han någonsin skulle vågat tänka på att begära hennes hand. Huru det gick till, att ändock de bägge unga kommo att yppa sina känslor för hvarandra, det hör icke hit; allt nog, det skedde. Och som den unga brukspatronens dottern var en frisk och öppen flicka, precis som vår Marianne är nu, så berättade hon för sina föräldrar, huru det var, och nekade bestämdt att taga en annan friare. Om hon hade tagit denne, så skulle hon med tiden blifvit landshöfdingsfru, men äfven om hon kunnat förutse detta, hade hon visst ändå med all säkerhet blifvit sin fattige riddare trogen. Den där unga flickan hade emellertid en pappa och en mamma, som icke voro så svaga och ömma för henne som Mariannes föräldrar äro, utan de ville tvinga henne till konvenspartiet, och för att icke bokhållaren skulle stå i vägen, kördes han tvärt ifrån sin plats. Han fick en annan i en småstad, ty vackra betyg kunde hans förre principal icke neka honom.

Och så inträffade det kort därpå att, precis som det i år hotar, koleran kom till Sverige. Alla möjliga orter, spärrades och den, som anlände från kolerasmittad plats, måste ligga i tio dagars karantän, innan han fick komma in i någon annan stad. Den unga brukspatronens dottern hade skickats till Stockholm för att förströ sig, men när koleran började gå där, skrefvo föräldrarna, att hon måste komma hem. Och hon reste på ångbåten, och ångbåten förde henne till samma stad, där hennes älskling bodde. Och hon hade skrivit och underrättat honom om sin ankomst, för att de åtminstone skulle få se hvarandra och kanske på vederbörligt afstånd utväxla några ord.

Men när den unge mannen såg sin käresta stå på ångbåten däck och nicka åt honom, glömde han både lag och förordning och förbudet att ha minsta beröring med »de misstänkta». Och innan ens landgången blifvit utlagd och sundhetsinspektören kommit ombord, svängde han sig upp på däck och tog sin flicka i famn och kysste henne fem, sex gånger i hela den rysande församlingens åsyn. Och följden af detta brott mot karantänförfattningarna blef först och främst att de bägge två fördes tillsammans till karantänanstalten, där händelsevis inga andra voro inlogerade under de tio dagarne, samt vidare att de blefvo gifta följande vår utan hänsyn till skillnaden mellan fattig och rik. — Känner du, säg, möjligtvis till den där gamla historien?»

»Tyst,» sade konsulinnan och gömde sitt hufvud vid sin mans bröst. »Vi voro bra tokiga, men vi voro bra lyckliga både då och sedan!»

Men mannen tog hennes hufvud och böjde det uppåt och kysste henne. Och se, under det grå håret hade hennes ansikte rodnat som en ung flickas.

Renholm.

Leendet på en kvinnas mun kan tillstå dig allt och tillåta dig intet.

Kvinnor behöfva ofta mera tid till att göra intet än männen till arbete.

Ett underbarn.

Af

Ivar Dal.

Barnavärlden är vexlande och rik på variationer liksom blomsterriket.

Det finns barnsliga barn och lillgama barn, odygdiga och olydiga, barn i barnåren och fullvuxna barn. Det finnes små lysande och eleganta skyltar på pappas och mammas uppfostran, och det finns också en afdelning, som kallas enfants terribles.

Men den lilla planta, hvarom jag nu vill tala, hörde till klassen underbarn, som är mycket stor och talrik. Och väl må man fråga, hvart alla dess medlemmar taga vägen. Världen skulle vara rik på skrivande, studerande, målände, musicerande och talande snillen, om underbarnens stora familj voro plantor af mångårig art.

Men deras tillvaro är såsom den stora sjöormens. De låta tala om sig vidt och bredt, de förväna och intressera världen, n. b. den värld, som tror på deras tillvaro, — och så — inom kort tystna de underbara sagorna af sig själfva, och man vet ej, hvarifrån de kommo, eller hvart de gått.

Man glömmer att de funnits.

Men den, som ej glömmer, det är underbarnet själf.

Det glömmer ej sin korta storhetstid. Och den lille får en gång erfara, att hvilken framgång än må blifva honom beskär, så stor, som då han var liten, kan han dock aldrig blifva.

Och lilla Elsa, som med de gula lockarne på det fyndiga, kvicka lilla hufvudet, hon glömde ej heller.

Glömde ej ens, sedan lockarne raknat och fyndigheten försvunnit.

Hon mindes så klart den gången, då hon besvarat tant Marias straffpredikan med ett för tillfället föga passande citat: »Gamla fröken med egiden — höll ett kort och lämpligt tal — öfver pojkar nu för tiden — utan aga och moral.»

Hon mindes, att pappa ändå måtte ha funnit det passande, ty han hade skrattat så hjärtligt och hviskat åt mamma: »Den ungen har hufvud på skaft! Hon kommer att bli något till kvick med tiden, hon.»

Och mamma hade nickat och försökt att dölja sitt leende med en sträng blick på lilla Elsa. Hon mindes, hur ofta hon varit medelpunkten för skrattande, beundrande tanter och farbröder, hur allt hvad hon sade måtte ha varit ofantligt kvickt och bra sagt, eftersom det kunde roa människor så.

Hon mindes, hur hon deklamerat sina verser och sjungit sina visor, hur hon lyst med sina små kunskaper, och hur hennes första betygsböcker exponerats högtidligt såsom konstverk. Ty »hon hade ju så obegripligt lätt att lära, den söta ungen.»

Ja, det var gladt att lefva på den tiden, och det var bra underligt, att världen blifvit så förändrad sen dess.

Ingen beundrande krets slöts mer omkring henne. I skolan var hon ju bara en bland hundra och en ganska illa behandlad liten stackare bland de hundra.

Kamraterna skrattade visserligen åt henne, men det var bara för att göra narr af henne.

»Se på Elsa!» hette det, »nu skall hon visa sig på styfva linan igen för fröken. Men det var inte värdt, att hon försöker att morska sig den här gången. Det lyckas inte!»

Och det lyckas inte heller. Lärarinnan tyckte inte alls beundra hennes kvickhet. Ja, hon sade till och med rent ut en gång, att Elsa var dum. — Bara för att hon inte genast kunde säga, hvad 47 gånger 79 var! — Men det var då en riktig orättvisa, ty dum var hon inte, det visste hon, för hon hade ju så ofta hört pappa säga, att hon var riktigt kvick.

Det förstås, att nu var det länge sedan han sade det. Men han hade också blifvit så underlig på sista tiden, han liksom hela den öfriga sorgliga, grymma världen, som just nu hittat på att behandla lilla Elsa så illa.

Hade hon inte häromdagen, när hon sagt något till farbror Knut just i den stil, som fordom beundrats så, fått en sträng blick från pappa och ett kort: »Barn skall ses, men ej höras!»

Ja, det var något nytt att lära. Men lifvet hade så många nya lärdomar att bjuda lilla Elsa på numera.

Och alltsom åren gingo och Elsas kjolar och flätor blefvo längre, var det isynnerhet en lexa, som föreföll svår att lära i grund, svårare än både algebra och Euklides, och det var, att det inte var världen, som var så stygg, utan hon själf, underbarnet med de gula lockarne, som var både dum och obetydlig.

Ja, den lexan var så svår, att mamma mången gång måste ta sin flicka i famn och gråta med henne — och ge henne baklexa.

Det var baklexa i mer än ett fall. Det var att försöka glömma sina allra första lärdomar i lifvet och lära sig nya i stället.

Men riktigt glömde hon ändå aldrig.

När hon ödmjukt måste böja hufvudet och inse, att hon inte kunde och inte förstod, hvad hon kanske borde förstå, då mindes hon en tid, då hon kunnat och förstått långt mer än hon behöft.

Och då berömmets och beundrans smekande solstrålar någon gång föllo på henne som på andra, då kände hon den vemodiga glädje, som den erfar, som för ett ögonblick förflyttas till den kära hemtrakt, där han ej mer får vistas. Och hon mindes med saknad den tid, då man skänkt henne all den hyllning hon åstundade. Nu fick hon aldrig, aldrig nog därpå.

Hon fick ej nog af kunskaper och talanger, ej nog af framgångar på något håll. Hon hade varit den främsta, det var svårt att finna sig i att kanske ej ens vara den andra eller tredje.

Och lifvets lycka kom och knackade på hennes dörr, såsom den en gång, en enda, kommer till de flestas. Och hon öppnade med jubel sitt hjertas portar för att välkomna den flyktige gästen, men då hon skådat honom i ansiktet, gick ett drag af missräkning öfver hennes eget.

Det var ej lyckan, sådan hon en gång drömt sig den. Det var ej kärleken, sådan hon en gång fått mottaga den. Det var blott en matt skuggbild af all den hyllning, beundran och kärlek, som fordom kommit underbarnet till del.

Och spöket, som förgiftat en del af hennes lif, den bittra misstron mot en kärlekslös värld, reste då ibland upp hufvudet och kämpade en kamp mot den sorgsna, blida ande, som sade henne, att det var hon, hon själf, som ej var värd kärlek.

Och så pinade hon både sig och honom, som hon velat skänka all lifvets lycka.

Hon frågade honom den ena dagen, om han »verkligen, verkligen älskade henne, om det var möjligt, att han kunde skänka sin kärlek åt en sådan som hon?»

Och den andra dagen sade hon, att han hade »bedragit både henne och sig själf. Hon kände med visshet att det ej var kärlek, som han gaf henne. Ty den är en värmande, lifgifvande eld, det visste hon, och ej den ljumma dryck, som han räckte henne.»

Och han, som kände, att han gaf henne det bästa hans hjärta ägde, stod där tveksam och undrande.

Men mamma hviskade åt honom med ett vemodigt leende, att hennes flicka »var inte bortskämd, och att hon därför hade svårt att tro på sin lycka; det var alltsammans.»

Och pappa slog honom på axeln och sade, att »sådan där skulle han ej fästa sig vid! Fruntimmer i allmänhet och fästämör isynnerhet ha alltid sina konstiga idéer, och dem skall man aldrig låtsas om. Det är med dem som med vissa politiska frågor, ju mer man bråkar med dem, dess mer inkrånglade bli de.» Se, pappa var inte riksdagsman, men de funnos, som påstodo, att det varit en tid, då han gärna skulle ha blifvit det.

Ja, så blef lilla Elsa gift. Och för hennes sinne ryckte så småningom lifvet verklighet med alla dess tusen omsorger fram i första ledet, och de så kallade dumma inbillningarna trängdes i bakgrunden.

Men de funnos där likväl. De lefde uti den otillfredsställda längtan, som hvarje människoande sluter inom sig, och som hos henne, det forna underbarnet, var starkare än hos andra. Ty hon hade en klarare förmimelse af ett förloradt paradiset.

Och sorger och fröjder kommo i brokig rad, och lilla Elsa bar hvarje pröfning, hvarje sviken förväntan med stilla tålmod. Den konsten hade hon ju lärt sig i unga år. Men för henne blefvo lifvets fröjder så ofta svikna förväntningar blott. Det hade hon som behållning från ännu yngre år.

Men en fröjd, en enda, motsvarade hennes förväntningar, och det var när man lade de små i hennes famn, de små, som voro hennes egna, och af hvilkas kärlek hon intet fordrade tillbaka. Ty på det området frågade hon ej efter hvad hon fick, blott hvad hon gaf.

Och den glädjen kunna inga beundrande tanter och farbröder, ingen exponerande pappa och mamma, nej, ingen underbarnsdressyr i världen förtaga.

Ur notisboken.

Chicago-utställningen. Damkomiténs byrå har nu öppnats i Arsprinsens palats vid Gustaf Adolfs torg, hvarest lokal af kronprinsen godhetsfullt blifvit ställd till damkomiténs förfogande.

Byrån hålles öppen hvarje helgfri dag, mellan kl. 11—2.

*

Fredrika Linnell †. En inom hufvudstadens vetenskapliga, litterära och konstnärliga kretsar mycket bekant personlighet bortgick måndags afton, då änketru Chatarina Fredrika Linnell, f. Forsberg, efter en längre tids sjuklighet afled å sitt sommarställe Lyran vid Mälaren, 76 år gammal. Idun ämnar med första återkomma till en utförligare skildring af den märkliga kvinnans lifsgärning.

*

Efter en ädel lifsgärning afled i Bollnäs prostgård förliden lördag döfstummelärarinnan fröken Anna Carolina Rydén. Själf döfstum hade hon efter genomgången lärokurs ägnat sig åt sina vanlottade likars tjänst och i flere år med nit och trohet skött lärarinnebefattningen vid statens läroanstalt för öfveråriga döfstumma i Bollnäs. Närmast sak-

nas hon af sina elever, både af dem som ännu vistas vid läroanstalten och af dem, som under årens lopp utgått därifrån.

*

En syster till Otto Lindblad, den beryktade kompositören, enkefru Ulrika Kristina Elisabeth Nerman, har affidit i Linköping i en ålder af 77 år.

*

Italienska på studieresa i Sverige. För att studera svenska slöjden och slöjdundervisningen har fru Adele von Portugall, föreståndarinnan för det berömda Frøbelska institutet i Neapel, anländt till Näs och skall sedan besöka skolor i Göteborg och Stockholm.

*

Den åldriga skriftställarinnan, fru Wendla Hebbe, fyllde den 8 dennes åttiofyra år. Den gamla damen är ännu vid oförminskade kropps- och själsförmögenheter.

*

Stockholms sömmerskeförbund hade i söndags anordnat offentligt möte, till hvilket hufvudstadens sömmerskor inbjudits. Vid detsamma uttalades allmänt den åsikten, att organisationen, äfven hvad kvinnorna angår, är det enda medlet för åstadkommande af en bättre ställning för arbetarne. För beredande af en tillförlitlig och utförlig statistik öfver arbetsförhållandena inom facket beslöts att från arbeterskorna vid de olika etablissemanten infordra uppgifter om arbetstid, lönevillkor m. m.

*

En kvinnlig jockey. I Chicago vistas för närvarande ett ungt fruntimmer från St Josef, Missouri, fröken Frances Milfred, som söker anställning som jockey. Fröken Milfred är en vacker blondin och anses vara en rytterinna af första rang. Då hon sökte anställningen sade hon:

»Jag väger precis 160 skålpund. Jag vill själf förtjäna mitt lifsuppehälle, och jag tror, att en jockeys yrke är det som mest tilltalar mig. Sedan min tidigaste ungdom är jag van att styra hästar och sedan 4 år anses jag i St Josef för den bästa rytterinnan. Jag har redan en gång vunnit ett pris. Mina föräldrar sätta sig naturligtvis emot mina planer, men om jag måste fara till världens ända för att få min önskan uppfylld, skall jag göra det.»

*

»Hjälp mot koleran» heter en liten skrift, som utgifvits från Göteborg. Den innehåller en mängd goda råd och anvisningar, dels för de friska till skydd mot farsoten, dels åt dem, som, när farsoten kommer in i landet, angripas af densamma. Innehållets koncentrerade form och det på sak gäende framställningssättet göra skriften synnerligen lämplig och förstälilig för den stora allmänheten.

*

Ny manufakturaffär har denna vecka öppnats i huset n:r 27 Drottninggatan af hr Oscar Jacobsson, förut delägare och föreståndare i den välkända firman Fr. Marcus. Den centralt belägna affärslokalen med sitt breda skyltönster har fått en elegant inredning och försetts med elektrisk belysning. Innanför butikslokalen finnes ett särskildt, likaledes mycket trefligt anordnat rum, där kunderna hafva tillfälle se, huru tygerna taga sig ut vid ljus.

En öfverraskning beredde hr Jacobsson de damer, som under de första dagarna gjorde uppköp i hans affär, i det han till en hvar öfverlämnade en liten bukett, omvrad med ett gult sidenband, hvarpå lästes orden: *Välkommen åter.*

Teater och musik.

Kungl. operan skulle börjat sin nya säsong i måndags med uppförandet af »Figaros bröllop». På grund af sjukdomsfall måste emellertid representationen inställas. I onsdags stod »Den bergtagna» på programmet med fru Brag för första gången i titelrollen; men som detta nummer då redan är lagdt i press, måste vi uppskjuta vårt uttalande därom till nästa gång. Färdiga äro för öfrigt operorna »Regementets dotter» och »Gioconda» med fru Östberg i titelrollerna.

Till förste kapellmästare har utnämnts hr *Conrad Nordquist.*

Som kapellmästare under innevarande spelår fungera för öfrigt hrr R. Henneberg och A. Hallén.

Som kormästare har engagerats hr Max Strandberg, hvilken under föregående år uppträdde i flere framstående tenorpartier.

K. Dramatiska teatern gifver i morgon lördag sin första nyhet för säsongen, nämligen den danske unge dramatiker Gustav Esmanns lustspel »Den kära familjen», som i vintras gjorde mycken lycka i Köbenhavn.

Auliska kvartetterns välbekanta kammarmusiksoaréer skola säkerligen äfven under det nu ingångna musikåret vinna samma anslutning och intresse som förut. Biljetter till desamma finnas redan att tillgå hos hrr musikhandlare.

Familjen på Annedal.

Novell

af

Amy Palm.

Belönad med hedersomnämning vid Iduns sista pristäffing.

(Forts.)

Några dagar därefter var Otto så älskvärd att i ett paket på posten sända Dora en brosch, föreställande en otäck, svartbent, tjock spindel med röda ögon, hvilken han fått skriva efter på flere ställen, innan han lyckats få.

»Hvad står du och drömmar om, Annie,» frågade Dora, som nu åter var alldeles lugn. »Du ser så besynnerlig ut.

Annie stod och såg på, hur flaggduken fladdrade.

»Jo, jag tänker,» sade Annie med en suck, »på den kära blågula flaggan,» och hennes ögon följde drömmande dess böljande rörelser, »jag önskar jag vore en man,» fortfor hon, »då blefve jag soldat; hur jag skulle ila fram i striden, hur jag skulle elda kamraternas sinne, hur jag skulle kämpa, segra eller dö för gamla Sveriges ära med bristande öga fästadt på fanan, symbolen af ett fritt fädernesland — blått och gult, bild af nordisk kornblommas trofasta blå bland böljande, gyllene skördar, himlens oändliga blå, som hvälfver med gyllne solglans öfver älskad fosterjord, blodröd purpur vid snöhvit oskulds sida, svenska männens blod, som gjutes för helgadt fädernesland.»

Annie var ibland så oberäknelig; nu hade rösten sjunkit allt mer och mer och slutade i en kväfd snyftning, så brast hon i gråt och sprang sin väg. Det blef tyst en stund.

»Den lilla kära entusiast,» hviskade Henriette.

»Bombastiskt,» mumlade Otto med en axelryckning.

»Hon har läst för mycket romaner,» sade Margareta och höjde spörjande sina vackra ögon mot flaggstängens topp.

»O nej,» invände Dora, »men i morse såg jag henne med Fänrik Stål under armen taga vägen bortåt granskogen.»

»Åh,» sade Margareta.

»Annie och Fänriken äro gamla goda vänner, man ser dem ofta arm i arm,» påstod Ernst.

»Henriette lilla,» fortfor han, »det här är enormt godt kaffe, du, för ovanlighetens skull kanske du ger mig en påtår? Det är obegripligt, hur mycket man kan förtära, styrkt af den aptitgivande landtluft. Tack, tack, nu är det nog åt Helge. Ja, om en vecka, kära syster, får du sitta och längta efter mig och undra, hvad jag har för mig.»

»Du har alltid så litet för dig som möjligt, det vet jag nog,» nickade Henriette. »Går du redan, Torsten?»

»Jag är tvungen. Men ha ni något emot, att vi fara ut på sjön vid halffemtiden och dricka vårt eftermiddagskaffe i björkhagen vid Elgklippan?»

»Ack, så trefligt,» jublade Dora, »det blir förtjusande.»

»Men vi få hjälpa till att ro, ty jag har bara stam-Gustaf att tillgå, och vi få nog taga två båtar.»

»Jag rör gärna,» lofvade Emil till allmän förväning.

»Åh,» upprepade Margareta.

»Tror du, jag törs taga Inga med?» frågade Henriette.

»Ja bevars, det kan du visst, låt Lisett följa med och se efter henne.»

Precis half fem lågo de två båtarne nere vid stranden, tio minuters väg från Annedal, prydda med stora löfruskor, som gäfvö en treflig mid-sommarsprågel åt utfärden; det var en liten öfverraskning, som stam-Gustaf uttänkt och verkställt på egen hand.

Nu stod han där med mössan i hand och myste förnöjdt åt de glada utrop, hans påhitt framkallade.

»Det var snällt, Gustaf,» sade Henriette med en nick.

Gustaf skrapade med foten.

»Jag ty-ty-tyckte, då såg så to-tomt ut annars,» förklarade han.

Matkorgen stufvades in i den största båten, där Henriette, som hade en lindrig rädsla för sjön, tagit plats med Inga, Torsten, Annie, Lisett och stam-Gustaf. Emil, Otto, Margareta och Dora slogo sig ner i den andra.

»Torsten, båten är väl säker,» frågade Henriette med en ängslig blick, då den sköts ut och af farten runkade till något; hon grep tag i kanten som för att hålla sig kvar.

»Du lilla toka,» log han, »visst är den säker, inte behöfver du vara rädd, det är ju kaf lugnt och bara en halftimmes väg åt ro.»

»Va-va-var in-inte rädd, frun,» lugnade Gustaf och fattade årorerna. »Frö-frö-frökens klä-klä-klä-dning slä-släpar i sjö-sjön,» upplyste han.

»Ni få inte ro så fort,» ropades från andra båten, hvars ojämnna årslag viltnade om ovana rod-dare, »vi hinna inte med er,» och Emil tog ett tag med årorerna, som tycktes vilja pejla sjöns djup, och vände båten på sned, men dref den obetydligt framåt.

Stam-Gustaf vände på hufvudet och log ett medömkans leende, som nog förargat Emil, om han sett det.

»Nej, hör du Jöns, du är för stark i höger åra,» hördes Ottos röst.

»Jag är så tusan heller,» svarade han i hettan, glömmande Margaretas närvaro, »ser du då inte, att jag tar i lika hårdt med båda, det är båten, som är sned. Om jag bara hade den andra, skulle ni få se; titta bara, hur bra den går,» och hans af ansträngning röda ansikte grinade förargadt efter den stora båten, som med lugna, kraftiga årtag gled framåt.

»Hallåh, vänta,» skrek Emil.

»Emil vill nödvändigt företaga en kapplöpning,» hänade Otto, då de nådde upp de andra.

Gustaf log.

»Nej tack, låt oss i stället hvila en stund,» sade Emil och torkade svetten ur pannan.

»Då sjunga vi en bit,» föreslog Annie.

»Ack ja,» sade Dora.

»Är du färdig, Jöns?»

Han nickade till svar, och så klingade hans välljudande, klara tenor öfver sjön, och Annie föll in med en fyllig, mjuk alt.

Det var en härlig sommar dag.

Hela viken låg klar och drömde om himlens skönhet, speglade hvitglänsande björkstammar med skira, svepande löfverk bland högstammiga, mörka tallar och slokande, fransade granar med skarpa reflexer af skugga och ljus.

Elgklippan speglade lugn och dyster sin gråskrofliga, majestätiska bild i sjöns brantaste djup. »Hvilket eko,» utbrast Dora, då sången förklingat, »det låter nästan, som om Elgklippan vredgad slungade tillbaka tonerna.»

»Ack, sjung mera,» bad Henriette, »o, det är härligt,» hviskade hon och följde med njutning de tvänne klara rösterna, som svällde ut, höjdes, sänktes, smälte tillsammans och slutligen dogo bort i ett sakta pianissimo.

»Lefve sången!» utbrast Otto och svängde hatten, »lefv den!»

»Bravo, da capo!» ropade Torsten.

»Litet till,» bad Dora, under det hon böjde sig öfver relingen och lät fingrarna glida genom vattnet.

»Vill inte du, Torsten, vara med, så få vi en trio?» frågade Emil.

Men Torsten var inte hägad.

»Jag skall ro, om ni sjunga,» föreslog Otto, och Emil var ej sen att mottaga anbudet.

Så summo de löfklädda båtarne sakta framåt under sång, som ibland lockade löfdungens fåglar att falla in med en drill.

Elgklippan var nu passerad, landningsstranden närmade sig allt mer, och tvänne långa fårör,

kantade med bubblor, som brusto efter hand, den ena rak och bestämd, den andra mera slingrande, beskrefvo den lilla flottiljens väg öfver sjön.

En treflig eftermiddag tillbragtes i björkhagen med kaffedrickning, påtårar, skämt, infall, lekar och sång.

Man ströfvade omkring bland träd och mossa, samlade växter, prydde hattarne med blommor, skar in namn i björkstammar, ryckte upp sten-söta, klättrade upp på berg och stenar, låg i gräset och provade skogens eko.

»Låt oss leka kurragömma, här är slätt och bra att springa och buskar i mängd till gömställen,» sade Torsten och kastade af sig rocken.

Förslaget antogs med acklamation.

Och snart korsade muntra skratt genom luften. Lilla Inga blef trött. Då man anträdde färden till båtarne, bars hon sofvande i »gungstol» på en hasselkäpp af pappa och morbror Emil.

»Hvilken härlig afton,» sade Henriette, då hon steg i båten och svepte schalen om den sofvande Inga.

»Ja, Gud ske lof, att landtlifvet fallit på ens lott,» genmålde Torsten. »Det blir nog storm i morgon,» fortfor han och visade mot horisonten, där solen svepte in sig i en bädd af purpurröd och rosa, som mot zenith ljusnade och förtonades.

Barren stack af mörk som en silhuett mot den bjärta solnedgången, och dess toppar lyste som i brand.

»Hur underbart,» sade Annie sakta, »hvilket färgspel.»

»Ja, hädanefter låter jag bli att opponera mig, om jag också får se en grön himmel på en tafla, alla färger äro möjliga,» påstod Otto.

Dora teg, och Margareta ägnade solnedgången en hastig blick.

Man hade hunnit öfver halfva viken, då Gustaf plötsligt upphörde med rodnen och böjde sig framåt med förskräckelse målad i sitt ansikte; rörelsen förlamade ännu mer hans tunga.

»Pl-pl-pl-pl-pl» var det enda han kunde få fram under ifriga gester mot båtens botten.

»Hvad?» ropade Torsten.

»Pl-pl-pl-pluggen,» fick han äntligen fram.

(Forts.)

Slutredovisning för Iduns skollofskoloni

år 1892.

Inkomster:

Behållning från förra året..... 278: 54
»Iduns» grundplåt..... 100: —

Insamlade medel:

Förnt i Idun redovisade..... 807: 45

Senare inlutna:

A. Fl—d—D. .... 5: —
H. L..... 2: —
Kl..... 3: 50
Ebba ..... 2: — 819: 95

Respengar betalda af en del barn 19: 50
Räntor 5: 57

Kronor 1223: 56

Utgifter:

Omkostnader för koloniens sommarvistelse enligt lämnade verifikationer..... 887: 39
Behållning till nästa år..... 336: 17

Kronor 1223: 56

Stockholm i sept. 1892.

Iduns redaktion.

Innehållsförteckning.

Cosima Wagner. (Med porträtt.) — Färväl, sommar! poem af Daniel Fallström. — Bort med giftermålsannonserna! Af A. R. — Sport; nutidsbild tecknad af Ave. — Om prydanen af våra hem; af Clementine von Braunnmühl. — Kärlek och karantän; en sannfärdig historia för dagen af Renholm. — Ett underbarn; af Ivar Dal. — Ur notisboken. — Teater och musik. — Familjen på Annedal; novell af Amy Palm. Belönad med hedersomn. vid Iduns senaste pristäff. (Forts.) — Slutredovisning för Iduns skollofskoloni.

